

HOW I FOUND GOD, QUIT KORN,
KICKED DRUGS, AND LIVED TO TELL MY STORY

SAVE ME FROM
MYSELF

BRIAN "HEAD" WELCH
FORMER LEAD GUITARIST OF KORN

HOW I FOUND GOD, QUIT KORN,
KICKED DRUGS, AND LIVED TO TELL MY STORY

SAVE ME FROM MYSELF

BRIAN "HEAD" WELCH

FORMER LEAD GUITARIST OF KORN

JAK JSEM NALEZL BOHA, OPUSTIL KORN,
SKONCOVAL S DROGAMI A ZŮSTAL NAŽIVU,
ABYCH VYPRÁVĚL SVŮJ PŘÍBĚH

ZACHRAŇTE MNE PŘED
SEBOU SAMÝM

Věnováno mým dvěma největším přátelům;

Duchu svatému a mé dceři Jenně.

Navždy vám zůstanu vděčný,

že jste mě zachránili od předčasné smrti

"Ale oni zvítězili nad ním
skrze krev Beránka,
a skrze slovo svědectví svého"

-Zjevení 12:11

POZNÁMKA AUTORA

Můj život...tak dlouhá cesta. Stejně tak jako ostatní lidé jsem i já v něm zažil hodně vítězství a hodně proher. Tolik, až by se z toho jeden zbláznil. A stejně tak jako u mnoha lidí i moje srdce bylo mnohokrát zlomené - ať už mnou samotným, nebo těmi druhými a mnoho věcí, o které jsem během svého života usiloval, ve mně zanechalo jen prázdnotu a nespokojenost.

Ale na rozdíl od ostatních lidí se mi splnil můj velký sen z dětství. Sen, stát se rockovou hvězdou. Mohl jsem si dělat, cokoli jsem chtěl, mohl jsem cestovat, kamkoli jsem chtěl a mohl jsem si koupit, cokoli jsem chtěl. Ale toho všeho jsem se vzdal, když jsem našel boha: mé hudby, mé kapely, mé kariéry - prostě všeho. Jediné, o co jsem pak usiloval, bylo zaměřit se na mou budoucnost, zamést všechno z mé minulosti pod koberec a žít dál můj úplně nový život. Alespoň takhle tedy zněl můj plán, dokud mi přítel neporadil, abych o svém životě napsal knihu.

Nejdříve jsem nevěděl, co si o tom mám myslet. Nebyl jsem si jistý, jestli chci všechny ty bolestivé vzpomínky z mé minulosti znovu vyhrabat ven. Pro mě už byly definitivně minulostí. Jako čerstvý následovník Krista jsem byl zrovna v situaci, kdy mě pronásledovala moje minulost a kdy jsem se snažil začít od začátku. Chci tím říct, proč bych měl psát o svém starém životě, když se na něj snažím zapomenout? Dlouho jsem nad tím přemýšlel a modlil se k bohu, až jsem došel k závěru, že odhalení temných okamžiků z mé minulosti bude součástí mého nynějšího uzdravovacího procesu. Taky jsem si uvědomil, že když budu mluvit o všech těch blbostech, které jsem kdy udělal, může to některé lidi odradit, aby šli tou stejnou cestou sebeustrukce, jako jsem to dělal já.

Proto jsem se tedy rozhodl, že svůj životní příběh sepíšu; abych se s vámi podělil o své vnitřní demony, což může vás, nebo některé vaše blízké, ochránit před malérou, do které jsem se dostal já. Nechci, aby to vyznělo, že celý můj život byl jen špatný. Zažíval jsem i hezké momenty, ale ty všechny se stejně nakonec vždycky obrátily k horšímu.

Další důvod pro napsání této knihy byla snaha vysvětlit mé rodině, mým přátelům a fanouškům, proč jsem učinil tohle velké rozhodnutí všechno zahodit a následovat Krista. Víte, celou tu dobu jsem byl doslova mistrem ve skrývání své bolesti a trápení před ostatními lidmi. To já byl vždycky ten, kdo každého rozesmál. Každého, až na mě samotného. Vždycky jsem se choval jako šašek a na ostatní lidi jsem působil dojmem normálního, spokojeného a šťastného chlápka. Ale to všechno byla jen přetvářka, která měla zakrýt to vnitřní vězení, které svíralo mé srdce. Mimo dosah lidí jsem byl jen deprimovaná, ztracená duše. Když tedy budete číst tuhle knihu, uvědomte si, že navenek jsem se všem sice jevil jako šťastný, ale v mém nitru se však dělo hodně věcí. A o tom je právě tato kniha.

Je důležité, abyste si uvědomili, že se tady nesnažím idealizovat všechny ty bouřlivé roky mého života. Upřímně, chci pouze být poslušný mému bohu a opravdu si myslím, že bůh po mě chtěl, abych vám svůj příběh vyprávěl. A přesně to jsem udělal. V této knize si přečtete o spoustě temných momentů mého života, které se udály před a během let, které jsem strávil u KORN.

Je možné, že někteří z vás se budou cítit uraženi - to asi proto, že některé z těch věcí nepříjemné jsou. Ale jsou pravdivé. Stejně tak se zde dočtete o tom, jak Bůh ze mě sňal každý špatný skutek, který jsem kdy učinil a obrátil jej v dobro. Už více jak dva a půl roku jsem střízlivý a neberu drogy - můj život nikdy nebyl šťastnější.

A pokud to udělal pro mě, udělá to i pro vás.

Nicméně doufám, že se tato kniha určitým způsobem vašich srdcí dotkne.

A díky za to, že si ji chcete přečíst.

HEAD

PROLOG

Zrovna jsem seděl doma, když jsem uslyšel ten hlas.

Byl to hlas mé dcery Jenney, která zrovna křepčila po obývacím pokoji a zpívala si. Uvědomil jsem si, že to, co zpívá, odněkud znám. Nemohl jsem se na ni vynadívát; jak tak skotačila po domě a prozpěvovala si svým roztomile nevinným pětiletým hláskem. Vypadala trochu jako Shirley Temple, se všemi těmi vlníci se světle hnědými loknami.

Bylo léto roku 2004 a zrovna před pár dny jsem se vrátil z turné s KORN. S Jenneou jsem se celou tu dobu neviděl. Přijela za mnou akorát pár týdnů před koncem turné. Vždycky byla (a je) světlem mého života. Kdykoli jsem ji viděl šťastnou, musel jsem se radovat taky. Bylo však pro mě hrozně těžké, mít ji s sebou na turné. Ne proto, že bych ji tam mít nechtěl, akorát si myslím, že turné s jednou z nejsilnějších rockových kapel není zrovna vhodné místo pro pětiletou holčičku. Ale přesto to byl úžasný pocit, mít ji tam s sebou. Všichni na turné ji zbožňovali a snažili se před ní chovat slušně. Fieldy, náš basák, zavedl takové pravidlo, že kdokoli před ní řekl sprosté slovo, musel ji dát dolar. Bylo to prostě proto, abychom si před ní dávali pozor na pusy. Opravdu všichni se snažili dávat si pozor, nicméně jenom pár hodin od chvíle, kdy pravidlo vstoupilo v platnost, měla Jennea v kapse už přes padesát dolarů, a tak jsem tohle pravidlo raději zrušil.

Kéž bych mohl říct, že klení bylo tou nejhorší z věcí, které se na turné odehrávaly, ale bohužel to byla jen špička ledovce. Přál jsem si, aby mě Jennea mohla při hraní každou noc sledovat, a tak jsem ji dal speciální sluchátka, které se používají na stělnicích. To proto, aby všechen ten hluk ztlumily. Během vystoupení jsem se vždy snažil navázat s ní oční kontakt. Když si všimla, že se na ni dívám, zamávala mi a srdečně se na mě usmála. Ne vždy si mě ale všimla, a spíše koukala na všechno to šílenství, které se dělo v kotli – na všechny ty šílící fanoušky v předních řadách, kteří společně s námi křičeli naše texty. Někdy ale toho šílenství bylo až moc; holky v kotli si to rozdávaly jedna s druhou a sundávaly si kvůli nám trička. Tohle prostě nebylo místo pro malou holčičku.

Její přítomnost na šňůře byla o to více komplikovaná, protože rok 2004 byl tím nejhorším v celém mém životě vůbec. Sáhl jsem si na absolutní dno. Jen si to představte; byl jsem kytarista jedné z nejslavnějších rockových kapel, měl jsem spoustu prachů, po celém světě jsem odehrál spoustu monstrózních koncertů, ale přesto jsem se cítil úplně na dně. Nedovedl jsem pochopit, že někdo, kdo získal všechno, co kdy chtěl, a má v bance tučné konto, může být tak nešťastný. Tyhle myšlenky mě natolik deprimovaly, že jsem sáhl po jediné věci, která mě dovedla uspokojit: po drogách. Celý rok 2004 jsem byl na speedu, chlastu, lécích a jedl jsem akorát sendviče s džemem a arašídovým máslem. Jedna část mého Já chtěla s fetem praštit, ale ta druhá naopak chtěla, abych se předávkoval a konečně umřel. Během tohoto turné jsem si často představoval, že se večer ve svém tourbuse předávkuju, usnu a už se neprobudím. Potom budu všem chybět a všichni budou pro mě truchlit, jak už to u mrtvých rockových hvězd bývá.

Tyhle černé myšlenky jsem se snažil zahnat tím, že jsem začal uvažovat o věcech a o lidech, pro které stojí zato zůstat na živu. Věřte nebo ne, i v tohle příšerném stavu jsem se o Jenneu pořád staral, takže jsem si uvědomoval, jak moc mě potřebuje. Kdykoli jsem si vzpomněl na její světle hnědé lokny a na její úsměv, myšlenky na smrt byly ty tam. Myslel jsem na to, že jsem rocková hvězda se sebevražednými sklony, otec, který musí sám vychovávat svou dcerku a který zoufale potřebuje pomoc. Po každém vystoupení jsem se snažil být s ní a působit normálně, ale kvůli mé závislosti to bylo hodně těžké. Snažil jsem se nefetovat, když mi byla nablízku, ale drogy jsem potřeboval, abych mohl normálně fungovat. Takže jsem se vždycky někam nepozorovaně vypařil, abych si mohl dát lajnu methu¹, anebo jsem prostě počkal, až usne. Drogy si mě už úplně zotročily. Jediná pozitivní věc na to všem byla, že když jsem byl s Jenneou, tak my jsem neměl sebevražedné myšlenky.

Když jsem ten den seděl doma a poslouchal její zpěv, uvědomoval jsem jak je skvělá, že je to ta nejroztomilejší bytost na celém světě a jak těžké pro mě bude, ji na podzim zase opustit a vyjet znovu na turné.

A v ten moment jsem si uvědomil, co to vlastně zpívá.

Byl to náš song „A.D.I.D.A.S.“, což byla zkratka pro „All Day I Dream About Sex“ (celý den sním o sexu). Tahle slova vycházela z úst mé pětileté dcerky a já si uvědomil, že je na čase s tím něco udělat. Od téhle chvíle jsem začal vážně uvažovat o tom, že z KORN odejdu. Věděl jsem ale, že je velký rozdíl nad tím jen uvažovat, nebo to opravdu udělat. Ve skutečnosti jsem z kapely odejít nechtěl, protože stát se rockovou hvězdou bylo mým snem už od dětství, a odejít z KORN by znamenalo se toho snu vzdát. Pak jsem ale zase začal přemýšlet nad tím, jak můžu v kapele dál zůstat, když jsem se celou tu dobu cítil tak mizerně. Nevěděl jsem, co vlastně chci a co bych měl udělat. Věděl jsem akorát, že něco se musí změnit. A to pěkně rychle. Hlavním problémem však zůstávaly drogy, které mě ničily natolik, že jsem nebyl schopný racionálně uvažovat.

Když jsem odjel na podzimní turné, začal jsem užívat drogy ještě více a myšlenky na sebevraždu byly čím dál silnější. V té době mi smrt přišla jako jediné dobré řešení.

Říkal jsem si: „*Seš troska, nikdy nebudeš schopnej s drogama skoncovat. Jenneu si nezasloužíš a bez tebe jí bude líp.*“

A těmhle myšlenkám jsem začal opravdu věřit. Slyšel jsem historiky o lidech, kteří zemřeli, když užívali dohromady léky na povzbuzení a uklidnění zároveň. A přesně tohle jsem já dělal každý den. Přes den jsem bral speed a večer jsem si pak vzal xanax². Někdy jsem si šel večer lehnout a doufal jsem, že se už neprobudím. Jindy jsem zase usínal s panickým strachem, že zemřu.

¹ Methamfetamin, nebo taky speed, stimulační droga, obdoba českého pervitinu.

² Antidepresivum, užívající se na léčbu úzkostí, se silným tlumivým účinkem.

Byl jsem už úplně mimo. Co se to se mnou stalo? Jak jsem se mohl dostat až sem?
Můžu tohle ještě vůbec přežít?

Zkrátka, náš život může být někdy jako horská dráha - něco jako cesta do pekla a zpět.

ČÁST PRVNÍ

DO PEKLA A ZPĚT

KAPITOLA PRVNÍ

ŽIVOT ZAČÍNÁ V BAKERSFIELDU

Vyrůstal jsem v jižní Kalifornii, ve městě jménem Bakersfield, asi hodinu a půl od Los Angeles. Během posledních několika let se město hodně rozrostlo, ale když jsem byl ještě malý, bylo to spíše malé městečko. Jsou dvě důležité věci, které byste měli o Bakersfieldu vědět:

Zaprvé:

Vždycky tam bylo hrozné vedro (v létě jsme se mohli na slunci upéct, tak jsme tomu začali říkat „Bako“³).

Zadruhé:

Byla tam pěkná nuda.

Mé dětství nebylo nijak výjimečné; jako většina dětí v Baku, jsem i já vyrůstal v celkem pěkném domě a měl hodné rodiče. Byli jsme zkrátka typická rodina ze střední vrstvy osmdesátých let. Měli jsme dům se suterénem, postavený v klasickém farmářském stylu, který stál na slepé ulici. Sklep byl vždy nejoblíbenější místností z celého našeho domu - měli jsme v něm totiž zařízené domácí kino - tedy alespoň se tomu dalo v té době tak říkat. V místnosti byly široké gauče, kulečnickový stůl, sportovní náčiní a hrací automat se hrou Asteroids. I můj otec se tam rád zdržoval. Především proto, že tam měl svůj malý bar a koupelnu, ve které se koupal každé ráno předtím, než šel do práce.

Oba mí rodiče hodně tvrdě dřeli, aby mě a mého bratra Geoffa mohli zaopatřit, a proto na nějaké větší projevy rodičovské lásky jim už nezbýval moc čas. I když jsme v naší rodině měli jeden druhého rádi, nedávali jsme to zas až tak často najevo. Nicméně, můj táta byl opravdu skvělý chlap; koučoval můj a bratrův fotbalový tým, vozil nás na motorce, a když byl v dobré náladě, tak jsme se s ním opravdu hodně nasmáli. Dovedl však být hodně náladový; něco jako Dr. Jekyll A Mr. Hyde.

V žádném případě nemůžu říct, že by byl na nás hrubý, to opravdu ne. Když měl dobrou náladu, choval se k nám vážně skvěle, ale když se rozčílil, šel z něj opravdu strach. Částečně to mělo co dočinění s jeho pitím; jeho otec byl alkoholik a on sám si občas taky přihnul. A ačkoli byl pod vlivem alkoholu spíše veselý, tak dokázal vybuchnout i kvůli naprosté maličkosti. Stačilo třeba rozlít při večeři sklenici mléka, a v tu ránu z něj byl někdo úplně jiný. Začal na nás řvát tak vztekle, že jsme si mysleli, že dostaneme výprask, i když to nakonec nikdy neudělal. Za pár minut jeho vztek pomínil a byl zase normální.

³ Odvozeno od slova „baked“ - pečený

Nicméně moje máma byla opravdu skvělá a vyrovnaná žena. Prostě taková ta hodná a starostlivá matka. Každý večer nám vařila moc dobré večeře, ráno nás vypravovala do školy a dům udržovala opravdu čistý a uklizený. I když vypadala, že je ten nejvyrovnanější člověk z celé naší rodiny, měla i ona své problémy; ostatně jako každý na tomhle světě. A když jsem pak vyrůstal, měl jsem nejbližší asi právě k ní. Nejspíš proto, že neměla výbuchy vzteku, tak jako můj táta.

Můj brácha Geoff byl o dva roky starší a jak už to tak mezi bratry bývá, i my dva jsme spolu často bojovali, když jsme ještě byli děti. Když jsme však trochu vyrostli a stali se z nás teenageři, naše hádky se ještě o něco více vyostřily. Většinou to ale nebylo osobní. Šlo spíše o to, že jsme měli oba úplně jiné záliby. Tak například já poslouchal heavy metal, zatímco on tíhnul spíše k nové vlně. No a v té době fandové metalu a fandové nové vlny spolu zrovna moc nevycházeli. Geoff nosil hodně úzké rifle, obepnuté kolem zadku, a vlasy měl na jedné straně dlouhé a na druhé je měl zastřižené nakrátko – prostě klasický účes ve stylu nové vlny. Pořád jsem si z něj dělal legraci – nejen kvůli tomu účesu, ale taky proto, že tuhle hudbu vůbec poslouchá. Jednou jsme s bráchou seděli v našem sklepě a hádali se kvůli nějakým blbostem. Já vzal tágo a vši silou jsem ho s ním praštil. Okamžitě mi došlo, že za tohle mě nejspíš zabije, a tak jsem utekl nahoru a schoval se k mámě, dokud se nezklidnil. I když mi tehdy nic neudělal, tak mi to později stejně vrátil. Když mi bylo šestnáct, tak si Geoff koupil Volkswagen Beetle. Jednoho dne jsem jel asi hodinu a půl autobusem přes celé město do obchodáku, abych se sešel s jedním kamarádem. Navečer jsem byl už vážně unavený a opravdu jsem se netěšil na další hodinu a půl strávenou v autobuse. Najednou jsem uviděl bráchu, jak řídí auto a tak jsem na něj zavolal, jestli by nás nesvezl.

„V žádným případě! Určitě nepovezu domů nějakýho metalistu!“

Jak říkám, byli jsme zkrátka každý úplně jiný.

Moje rodina se do Bakersfieldu přestěhovala, když jsem chodil do čtvrté třídy. Můj táta se totiž rozhodl, že společně se svým švagrem Tomem a jeho manželkou Becky rozjedou nový byznys – novou benzinovou pumpu značky Chevron⁴ ve východním Bakersfieldu, která by zaměstnávala pumpaře, pokladní a taky na plný úvazek automechaniky. Moje máma pro Chevron pracovala taky, a když tak nad tím přemýšlím, je neuvěřitelné, jak dobře mí rodiče spolu vycházeli; pracovali spolu tak pět až šest dnů týdně, pak přišli domů a museli se ještě postarat o mně a o Geoffa.

Sami měli svých starostí dost a my dva s Geoffem jsme jim ještě další přidělávali. Oba dva pracovali opravdu tvrdě, aby vydělali dost peněz a mohli naši rodinu zabezpečit.

⁴ Americký ropný koncern

Náš dům byl asi tak tři minuty chůze od základní školy Horace Manna⁵, kam jsem jako malý chodil a která byla nejstarší školní budovou v celém Bakersfieldu. Jednou ráno jsem cestou do školy potkal partu dětí, se kterými jsem se pak začal po škole scházet – nejčastěji v suterénu našeho domu, protože byl tak dobře vybavený.

Rodiče sice nebyli zrovna nadšeni z toho, že se jim po domě pořád poflakovali mí kamarádi, ale aspoň mě tak měli pořád na očích, a nemuseli se proto bát, že bych se někde dostal do maléru. Protože i když jsem se jim dokázal vyhýbat, východní Bakersfield měl velké problémy s pouličními gangy. Ale ještě předtím, než si začnete představovat divoké přestřelky v autech a podobné věci, tak je třeba říct, že členové těchto gangů obvykle neměli pistole. Sice mezi sebou bojovali, a to hodně, ale spíše noži nebo pěstmi.

Já jsem ale žádný rváč nebyl, a tak jsem vzal do ruky raději kytaru.

Hudba mě začala zajímat někdy kolem roku 1980, zhruba tak rok po tom, co jsme se přestěhovali do Bakersfieldu. Naši dobří rodinní známí, Honishovi (kteří byli i mým kmotrem a kmotrou), na mě měli hodně velký vliv. Frank, můj kmotr, hrál na kytaru a měl doma piano, na které jsem hrozně rád zkoušel hrát. Když jsem pak Franka viděl hrát na kytaru, hudba mě začala vážně fascinovat a od té chvíle jsem se taky chtěl naučit na něco hrát. Legrační na tom je, že jsem původně chtěl hrát na bicí, ale táta mi to rozmluvil.

Řekl mi: „*Uvidíš, že se ti nebude chtít tahat ty těžké bubny všude s sebou!*“

I když si spíš myslím, že mu šlo o to, ať mě nemusí celé dny doma poslouchat, jak do nich mlátím. Nicméně ho stejně asi nenapadlo, že poslouchám heavy metal a že právě ten budu na kytaru hrát. Když už teda byly bicí z obliga, rozhodl jsem se pro kytaru, ale ne jen tak ledajakou kytaru – byla to Peavy Mystic. Viděli jste ji už někdy? Ti z vás, kteří vědí, o čem mluvím, tak už mají jasno, jako hudbu jsem chtěl hrát. Vy, kteří nevíte, si najdete její fotku na internetu. Tohle byly kytary s tím snad nejmetalovějším vzhledem, jaký byl kdy vymyšlený.

Celá rodina mě v moji nové posedlosti hudbou opravdu hodně podporovala a máma mě dokonce každý týden brala na hodiny kytary. Zanedlouho jsem už věděl, o čem hra na kytaru je.

Nebyl jsem sice žádný odborník na metal, ale měl jsem dobrý sluch, takže mi to všechno dávalo smysl a šlo mi to tak nějak samo od sebe. Dovedl jsem rozpoznat, jaké noty zahrát a asi rok potom, co jsem začal hrát, jsem se už sám učil věci od Ted Nugent, Queen a Journey. Zatímco tyhle jsem hrál spíše jen tak pro srandu, tak hrát věci od AC/DC, konkrétně z alba „Back in Black,“ mě fakt dostávalo.

⁵ Americký reformátor vzdělání

Říkal jsem si: „*Jo, chtěl bych být úplně jako Angus Young!*“

A tohle byl ten moment, kdy mě hra na kytaru úplně pohltila. Byl jsem už skoro teenager, s rodiči jsem moc nevycházel, zato se svou kytarou jsem byl hodně zadobře, a tak jsem hrál v jednom kuse. Rodičům se moje hraní líbilo a občas si mě přišli ke mně do pokoje poslechnout. Někdy přišel i Geoff se svými kamarády, kteří taky poslouchali novou vlnu, aby si mě poslechli, jak hraju sólo z písničky „Eruption“ od Van Halen. Najednou byl pyšný na svého mladšího bráchu, kterého ještě nedávno ani nechtěl svézt autem. Hrát na kytaru mě prostě moc bavilo. Už v tomhle raném věku jsem si opravdu hudbu zamiloval. Především pak metal.

Poslouchal jsem Iron Maiden, Judas Priest, Mötley Crüe, Ozzyho a Van Halen – a taky jsem se snažil, aby to na mě každý hned na první pohled poznal. Měl jsem pěkně velkou sbírku připínacích placek s oblíbenými kapelami, které jsem si dával všude, kam to jen šlo: na trička, čepice a na moje oblíbené džínové bundy. Máma mě naučila, jak používat šicí stroj, takže jsem se naučil, jak sešít nohavice u kalhot, aby byly dostatečně těsné a já je pak mohl zastrčit do bílých tenisek, které jsem tenkrát nosil. A to ani nemluvím o všech těch tričkách s metalovými kapelami, které jsem měl doma ve skříní – byl jsem prostě na sto procent oddaný metalové hudbě.

Když jsem zrovna nehrál na kytaru, tak jsem sledoval horory v televizi. Především pak, když mi bylo mezi čtrnácti a patnácti – to jsem se na ně díval skoro pořád. Líbily se mi všechny, ve kterých byl nějaký šílený chlápek, který chodil a všechny kolem sebe vraždil: *Pátek třináctého*, *Noční můra v Elm street*, *Halloween* a další. Z televize jsem si je pak nahrával na video a díval se na ně pořád a pořád dokola. Samozřejmě, že v televizi tyhle filmy dávali jako nevhodné pro děti, ale moji rodiče netušili, že se na ně dívám. Do suterénu jsem se vždycky vplížil, když už všichni spali, a pak jsem byl vzhůru celou noc a díval se na ně. Líbilo se mi dívat se, jak lidi ve filmech umírají a hlavně pak scény, kde byly nahaté holky – skoro v každém filmu byla alespoň jedna taková. Ty nejbrutálnější pasáže jsem si pak pořád přetáčel zpátky (a samozřejmě i ty s nahými holkami).

Když jsem zrovna nehrál na kytaru, nebo nesledoval horory, tak jsem se scházel s kamarády. Kamarádil jsem se s jedním klukem jménem JC a musím říct, že jsme měli jeden na druhého dost špatný vliv. Většinu času jsme jen poslouchali metal, občas si zakouřili cigarety, nebo jsme si ubalili pár jointů z petržele. Zanedlouho po tom jsme začali kouřit skutečnou trávu. Kupodivu to ale nebylo poprvé, co jsem trávu zkusil, protože jsem ji měl ještě předtím, než jsem se přestěhoval do Bakersfieldu, když mi bylo asi tak osm. Znal jsem totiž jednoho kluka, který míval nedopalky jointů, které vždycky vzal svému staršímu bráchovi. Tenkrát to bylo skutečně jen příležitostně a ani si nepamatuju, že bych se byl tenkrát vůbec zkouřil. Asi jsem byl ještě moc malý na to, abych pořádně šlukoval, takže moje první zkušenost s marihuanou vypadala asi tak, jak to popisoval⁶ Bill Clinton.

⁶ „Ano, kouřil jsem marihuanu, ale nešlukoval jsem.“

Ale i když jsem byl už o něco starší a začal chodit na střední školu, tak jsem trávu moc často nekouřil. Když jsem totiž chodil do prváku, měl jsem jeden hodně nepříjemný drogový zážitek, který mě od nich odradil na několik let dopředu. Byl jsem zrovna u kámoše Paula, který donesl nějakou trávu od svého bratrance s tím, že je fakt moc dobrá. Když mi ji ukázal, všiml jsem si, že jsou v ní nějaké divné krystalky. To mě ale neodradilo. Koupil jsem si od něj pár jointů a šel jsem domů. Hned druhý den po škole jsem šel na dvorek za náš dům, abych si jednoho jointa zapálil. Vzal jsem si židli, sedl jsem si k bazénu a zkontroloval hodiny, abych se ujistil, že mám dost času, než se mí rodiče vrátí z práce.

„Teprve 14:30, paráda.“

Zapálil jsem si jednoho z těch jointů s krystalky, dal si pár šluků a čekal, co bude dál. Najednou jsem nevěděl, kde to jsem a taky jsem si uvědomil, že se nemůžu hýbat – byl jsem přesvědčený, že mi ruce upadly od těla. Když jsem se teda nemohl hýbat, nemohl jsem ani začít panikařit, což bylo asi dobře, protože jsem seděl hned vedle bazénu. Tohle trvalo asi několik minut a bylo to fakt děsivé, protože jsem byl vážně přesvědčený, že nemám ruce - tak jak teď budu sakra hrát na kytaru? A najednou slyším tátovo auto, jak přijíždí k našemu domu. Přišlo mi hodně divné, že se vrací domů tak brzo odpoledne a tak jsem s námahou otočil hlavu a podíval se na hodiny.

„18:15? To jsem byl sjetej skoro čtyři hodiny?!“

Přišlo mi to, jako kdyby to bylo jenom pár minut, ale ve skutečnosti jsem tam seděl čtyři hodiny s napůl vykouřeným jointem v ruce a jen jsem čučel do země. Ještě pořád jsem měl pocit, že mi upadly ruce a navíc jsem měl ještě ten večer jít s rodiči na večeři do restaurace. A bylo to pro mě fakt těžké tam jen tak sedět, dívat se jim do očí a předstírat, že nejsem zkouřený. Byl jsem ještě tak sjetý, že jsem neměl vůbec na nic chuť, takže jsem jen těžko do sebe vůbec nějaké jídlo dostal. Byla to pěkně nepříjemná situace.

Tahle zkušenost mě sice od drog na nějakou dobu odradila, ale později jsme to s JC stejně ještě několikrát vyzkoušeli. Ale většinu času jsme jen poslouchali metal. Ten jsme totiž měli rádi oba dva. JC hrál na bicí a já na kytaru, takže jsme se scházeli u nás v suterénu, nebo u něj v garáži a jamovali jsme. Pokud si vzpomínám, tak jsme pro naši kapelu nikdy nevymysleli jméno – asi proto, že jsme vlastně ani žádnou kapelu neměli; byli jsme jen dva kámoši, kteří spolu hráli.

Občas jsme i něco ukradli. Pamatujete si takové ty čepice, které se nosily v osmdesátých letech a které byly vzadu dlouhé a měly klapky přes uši? Právě jednu takovou jsme našli v obchoďáku a oba jsme ji strašně chtěli, protože měla na sobě logo Iron Maiden. A tak jsme si jednoho dne každý jednu ukradli. Byli jsme z těch čepic tenkrát úplně hotoví. Hlavně proto, že ani jeden z nás neměl dlouhé vlasy a s těmi klapkami na čepici jsme vypadali, jako kdybychom měli vepředu normálně krátké a vzadu dlouhé vlasy⁷ – a hlavně v noci, když byla tma.

⁷ Jako tzv. mullet – vepředu krátký sestřih, vzadu dlouhé vlasy, účes typický pro 80 léta, u nás jej proslavil Jaromír Jágr.

Drogy, brutální horory a krádeže v obchodě.

Už v tomhle raném věku jsem byl na nejlepší cestě, dostat se do pěkných potíží. Alespoň jsem byl schopný tohle všechno dělat, aniž by mě při tom mí rodiče přistihli a myslím, že díky tomu to bylo všechno o to více vzrušující. Nicméně nevím, co by můj táta tenkrát udělal, kdyby se dozvěděl, v čem všem jsem lital – asi by mě byl býval zabil.

Jsem přesvědčený, že tátovo cholerické chování mě tenkrát dost ovlivnilo. Vztek v jeho hlase ve mně zanechal strach, který jsem si nosil celou dobu v sobě, a který pak vedl k tomu, že jsem se záměrně vyhýbal jakékoli konfrontaci. A právě kvůli tomuhle strachu jsem se ani nebránil, když mi ostatní děti chtěly dát nakládačku. Nechci tím říct, že bych byl celou tu dobu pořád ze všeho a ze všech vystrašený, ale prostě jsem tak nějak cítil jako slaboch, takže kdykoli se do mě někdo větší začal navážet, nebránil jsem. Byl jsem prostě padavka.

Nejhorší vzpomínky mám na období mezi pátou a devátou třídou. Scházel jsem se tenkrát se dvěma kluky, kteří se do mě pořád naváželi. Buď mě ztloukli, nebo mě povalili na zem, vyhrnuli mi triko a plácali mě přes břicho, dokud nebylo úplně červené a dokud jsem nezačal brečet. Sice se pak cítili provinile a omluvili se mi, ale za týden to stejně udělali zase.

Štvalo mě, že nejsem schopný se jim ubránit, ale nemohl jsem prostě jít a žalovat rodičům, nebo chtít po starším bratrovi, aby se rval za mě. Tohle všechno mělo za následek, že mě můj strach už úplně pohltil. Proto jsem si začal vybíjet vztek na našem psovi April. Čas od času jsem ji vzal k sobě do pokoje, zamknul jsem dveře a začal do ní bušit pěstmi. Teď jsem to už nebyl já, kdo byl padavka, najednou jsem se cítil jako tvrdák. Taky jsem si často představoval, jak jsem s těmi kluky ve škole, a hrajeme na schovávanou. Jsem tam s nimi sám, kolem nás nikdo není a tak vytáhnou z kapsy nůž a bodám je, dokud nezačnou brečet, tak jako vždycky já. Myslím, že to byl jeden z důvodů, proč jsem měl tolik rád všechny ty krváky v televizi - protože podněcovaly moje brutální představy.

Ani nevím proč, ale i přesto všechno jsem se s těmi kluky bavil dál. Pořád mě mlátili, a bylo jim úplně fuk, že jsem oproti nim o dost menší, což byl mimochodem i důvod, jak jsem přišel ke své přezdívce. Pořád mi říkali, že mám velkou hlavu, ale zbytek těla naproti tomu malý, a proto mi začali říkat „Head“. No a ta přezdívka mi už zůstala. Dneska to všem přijde směšné, ale tenkrát mi to dost vadilo, připadal jsem si jako nějaká zrůda s obrovskou hlavou.

Vlastně celou tu dobu, když jsem chodil do nižší střední školy⁸, můj každodenní program spočíval jen v tom, že jsem hrál na kytaru a scházel se s těmi kluky. Po nějaké době mi však došla trpělivost a vykašlal jsem se na ně. Toho léta jsem potkal kluka jménem Kevin, který byl opravdový pohodář.

⁸ V USA se střední škola dělí na několik stupňů.

Nedělal si ze mě legraci a nedovoloval si na mě, a tak se z nás stali dobří přátelé. To léto jsme se viděli skoro každý den; jezdili jsme po poušti na motorkách, chodili se k nám na dvorek koupat do bazénu, nebo jsme u něj na zahradě skákali na trampolíně.

Kevin bydlel asi jen o ulici dál od našeho domu, a i když celá jeho rodina žila v malém domě, tak spolu moc dobře vycházeli. Asi protože neměli možnost, se jeden před druhým schovat, tak se naučili žít spolu v těsné blízkosti. U nás doma tomu bylo právě naopak: měli jsme dost velký dům, ale neměli jsme zas až tak dobré vztahy. Kdyby nás někdo přestěhoval do tak malého domu, v jakém žil Kevin, tak bychom asi brzy jeden druhého zabili. Ale oni byli pořád šťastní, trávili spolu veškerý čas a bavili se jako jedna rodina. Když u nás doma bylo cítit napětí, šel jsem k nim domů, kde naopak vládl klid a mír. A myslím, že by to tak udělalo každé dítě.

A je tu ještě jedna věc, která se týkala Kevinovy rodiny, a která stojí za zmínku: dost často se u nich mluvilo o Kristu. Nepřišlo mi to tenkrát nijak divné. Nevím proč, ale v té době jsem neslyšel nikoho jiného, kdo by se byl býval o Kristu bavil. Nepamatuji si, že by Kevinova rodina chodila nějak často do kostela a ani jsem tam s nimi nikdy nebyl, nicméně Ježíš Kristus bylo u nich doma časté téma. Nebylo pro ně zas až tak důležité chodit každou neděli do kostela, jako mít dobrý vztah s Kristem přímo u nich doma. Nikdy jsem se jich na tyto věci neptal, šlo mi akorát o to, jací to byli lidi a jak se chovali. Pro mě to byla prostě šťastná rodina, kde jeden druhého má rád – víc mě nezajímalo.

V té době jsem nevěděl vůbec nic o křesťanství, bohu nebo Ježíši Kristu. Moje jediná zkušenost s náboženstvím byla, když mi byly asi tři roky; byl jsem v episkopálním kostele a nějaký kněz mi pokropil hlavu vodou. Když jsme pak já a můj bratr byli už o něco starší (bylo nám asi tak 5 let), naše matka nás začala brát do kostela, ale za pár měsíců se tam už tátovi nechtělo chodit a já s bratrem jsme nedělní školu taky neměli zrovna v lásce, takže tím skončila moje první zkušenost s náboženstvím. Nevěděl jsem nic o tom, jak náboženství funguje a vůbec jsem nerozuměl všem těm věcem, o kterých se v Kevinově rodině mluvilo.

Nicméně pokud všechny ty rozhovory o Ježíši dokázaly z jejich domu vytvořit tak klidné a mírumilovné místo, kam jsem se rád vracel – budiž, ale Kevin mluvil o Ježíši, i když byl u mě doma. Protože bydlel jen kousek od našeho domu, tak jsem ho často zval, ať přespí u nás. Řekl jsem mu třeba:

„No tak, pojď se podívat na televizi, dávají tam Pátek třináctého!“

A zatímco jsem sledoval v televizi Jasona, jak rozřezává lidi na kousky, tak mi Kevin vykládal o Ježíši. To léto jsem už ani tolik nehrál na kytaru, protože všechnen svůj čas jsem trávil s Kevinovou rodinou.

A pak přišel ten osudný den. Byl jsem zrovna u nich v obývacím pokoji a bavil se s Kevinovou mámou, která mi začala vysvětlovat, o čem křesťanská víra je. Kevin jí asi řekl o tom, že poslouchám heavy metal a dívám se na horory a tak ke mně otevřeně promluvila:

„Ježíš Kristus je spasitelem tohoto světa, a když jej ve svém srdci požádáš, tak k tobě sestoupí, zachrání tě a bude žít uvnitř tebe.“

Jen si to představte: byl jsem třináctiletý kluk, bez jakéhokoli duchovního zázemí a najednou mi tahle žena začne vykládat o nějakém chlápku, který za mnou přijde a bude žít uvnitř mě. Vůbec jsem tomu nerozuměl, ale ona ke mně mluvila tak vlídně a láskyplně, že jsem si řekl, že tomu dám šanci. Měl jsem totiž tuhle rodinu rád, bavilo mě s nimi trávit čas a taky oni se ke mně chovali moc hezky.

Kevinově mámě jsem na to sice hned nic neřekl, a ani jsem se s ní nepomodlil, ale když jsem večer přišel domů, nemohl jsem přestat myslet na to, co mi řekla. Seděl jsem dole v suterénu a dělal to, co každý večer – sledoval jsem horor, ale přitom jsem pořád nemohl dostat z hlavy její slova. Pořád jsem musel myslet na Ježíše a to mě naplňovalo takovým klidem a láskou, jaké jsem nikdy předtím nepocítil. Nebylo to sice zas až tak intenzivní a silné, ale bylo to prostě ve mně. Nebyl jsem si jistý, jestli to, co mi Kevinova máma říkala o Ježíši je pravda. Chvilí jsem přemýšlel a pak jsem si řekl: dvakrát měř a jednou řež a tak jsem se rozhodl, že se půjdu pomodlit – jen pro jistotu. Vlezl jsem do úzké koupelny, která vždycky voněla po tátově holicím krému, klekl jsem si na dlaždice a řekl jsem:

„Ježíši, mohl bys prosím vstoupit do mého srdce?“

A najednou jsem něco ucítil. Bylo mi ale teprve třináct a tak jsem nevěděl co. Poznal jsem ale, že cosi uvnitř mě se změnilo. Co mám teď dělat? Co se ve mně změnilo? Měl jsem snad změnit svůj dosavadní způsob života? Nevěděl jsem, co dělat a taky mě už začaly studit nohy od těch dlaždic a tak jsem se zvednul a šel. Můj život sice zůstal při starém, ale tenkrát, i když jsem to nevěděl, něco zasáhlo do chodu mého života. Něco, co jsem pak zase zažil až za více jak dvacet let.

O měsíc později mi začala škola. Přestal jsem navštěvovat Kevinovu rodinu a vrátil se k dřívějšímu způsobu života. Kevin a já jsme si pak šli každý svou cestou, a o té noci v koupelně, kdy jsem pozval Ježíše do svého srdce, jsem pak jemu nebo jeho matce už nikdy neřekl. Vlastně ani nevím proč, prostě jsem se už o tom nikdy dál nerozšiřoval. V době, kdy škola začala, jsme už s Kevinem nebyli přátelé, začal jsem se bavit s novými lidmi a taky jsem zase začal poslouchat hudbu – samozřejmě metal. Můj život se vrátil do zaběhaných kolejí.